

ЦЕРКОВНІ ВІСТИ

Всесвітній черговий Конгрес Баптистів відбудеться в Стокгольмі, Швеція, в днях 8-13 липня 1975 року.

Шведські баптисти, яких нараховується понад 45.000 готуються прийняти делегатів та гостей на цей величавий Конгрес від яких 80-ти національностей зо всього світу.

Починаючи від 1905 року, Всесвітні Конгреси Баптистів відбувалися в містах: Лондоні, Філадельфії, Торонто, Берліні, Атланті, Копенгагені, Клівленді, Ріо де Жанейро, Міямі Біч та Токіо.

Під час Конгресу в Клівленді українські баптисти дуже сміливо й знамено промонтурували були про своє життя і діяльність у проповіді Євангелії українському народові, як окремому поміж іншими націями. Темою Конгресу буде: "Нові люди для нового світу через Христа".

З'ЇЗД У ЛОС АНЖЕЛОСІ

Комітет Тихоокеанського Об'єднання Українських Єв.-Баптистських Церков повідомляє, що 13-ий З'їзд Західного Українського Єв.-Баптистського Об'єднання, яке є складовою частиною головного О.У.Є.Б.Ц. у ЗСА відбудуватиметься в днях: від 1-го до 3-го серпня 1975 року в Українській Баптистській Церкві в м. Лос Анжелосі під адресою:

1st Ukrainian Evangelical Baptist Church of Los Angeles, 2030 Glendale Boulevard, Los Angeles, Calif. 90039.

Словом Божим служитиме на цьому З'їзді визначний промовець, а тому запрошуємо всіх прибути і взяти участь в цьому З'їзді і його програмі — провести час у христи-

янській спільноті, прославляючи Господнє ім'я.

За докладними інформаціями в справі З'їзду просить звертатися до пресвітера Церкви брата А. Гуріна на телефон: (213)570-0945. Або до секретаря Церкви брата З. Хайлова на телефон: (213)289-6748.

За Управу Об'єднання брат Х. Недашківський — секретар Об'єднання.

АДРЕСИ ТА ЧАС БОГОСЛУЖЕНЬ

Українських Євангельсько - Баптистських Церков Західного Об'єднання

1. Перша Українська Єв.-Баптистська Церква в Бурлінгеймі:

1430 Palm Drive and El Camino Real Burlingame, Calif. 94010.

Богослуження: — В неділю в годині 12.30 дня. Молитовне: — В суботу в год. 7.00 вечора.

2. Перша Українська Єв.-Баптистська Церква в Лос Анжелосі:

2030 Glendale Boulevard, Los Angeles, Calif. 90039.

Богослуження: — В неділю Н. Ш. в год. 10.10, зібрання о год. 10.45. Молитовне: — В середу в год. 7. 30 вечора.

3. Перша Українська Єв.-Баптистська Церква в Санта Барбара:

329 W. Canon Perdido St. Santa Barbara, Calif.

Богослуження: — В неділю в год. 1.00 по полудні. Молитовне: — В четвер в год. 6.00 вечора.

4. Перша Українська Єв.-Баптистська Церква в Сіятл, Вашингтон:

2052 N. W. 64th St., Seattle, Wash. 98107.

Богослуження: — В неділю в год. 10.00 рано.

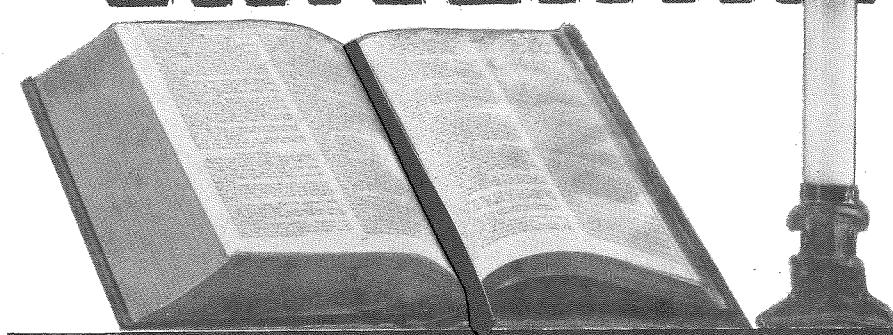
Адреси Редакційної Колегії

Rev. T. Lubovich, 1420 James Ave. Redwood City, Calif. 94062.

Rev. A. Huryn, 26 S. Electric Ave., Alhambra, Calif. 91801.

Mr. S. Snihur, 309 W. Micheltoreno St., Santa Barbara, Calif. 93101.

СЛОВО СПАСІННЯ

Ч. 1 — 2

1975

Кварт. I-II

Звершилось!

Велике й могутнє слово: "Звершилось"!
Вигукнув Спас у словах передсмертних;
Спасіння для світу усього відкрилось,
Принесена жертва за всіх людей смертних.

Та обійми смерти вдергати без силі
Того, Хто Творцем всесвіту є вічним;
Він воскрес! Знов чути слова Його милі:
"Чи ти Мене любиш... коханням міцним"?

I зміцнені силою Духа Святого
Учні Христові пішли на служіння,
Людей підіймати з невір'я тяжкого,
Збудити в них віру від Слова спасіння.

Ф. Любович

Віровизнання

1. МИ ВІРУЄМО в єдиного жи-
вого, правдивого, вічноіснуючо-
го, премудрого, всезнаючого,
всемогутнього й всюдиприсут-
нього Бога, проявленого в трьох
Особах: Бога Отця, і Сина, і Свя-
того Духа, що в Своєму естві,
як Пресвята Трійця — є вічні,
досконалі, рівні й неподільні.

2. МИ ВІРУЄМО в Бога Отця
Вседержителя, Творця неба і
землі, всього видимого й неви-
димого, необмеженого в Своїй
творчості і славі.

3. МИ ВІРУЄМО в Сина Божо-
го, Господа Ісуса Христа, одно-
істотного Отцю, через Якого все
соторене у всесвіті. Він ради
нашого спасіння, зійшов з небес,
прийняв уготоване Отцем небес-
ним тіло, народився від Духа
Святого й Діви Марії, стався Си-
ном Людським, будучи в той же
час Сином Божим. Ми віруємо,
що Христос перебував у тілі,
об'явив Собою Бога, навчав, тво-
рив чудеса, був спокушуваний у
всьому, але без гріха, постраж-
дав і помер на Голгофському
хресті за гріхи людей і дня тре-
тього воскрес у нетлінному тілі.
Воскреслий Ісус Христос з'яв-
лявся багатьом свідкам, розмов-
ляв, навчав,, і вознісся на небо
та сів по Божій правиці. Він є
єдиним Спасителем людей, Посе-
редником поміж Отцем небес-
ним і людьми та Заступником
за них.

4. МИ ВІРУЄМО в Бога Духа
Святого животворного, Який
впливає на людські серця, щоб
охороняти їх від злого й настав-
ляти на добре. Він докоряє гріш-
ника, схиляє його до послуху
Слова Божого, вказує на Спаси-

теля й відроджує його серце.
Дух Святий, як третя Особа Пре-
святої Трійці, злінув був у день
П'ятдесятниці на апостолів і дав
їм силу, відвагу та мудрість для
пропогощення Евангелії різним
народам. Діяння Святого Духа
Утішителя продовжується в на-
ші часи й триватиме до другого
приходу Христа на землю.

5. МИ ВІРУЄМО, що Біблія є
Словом Божим, досконалим і
непомилівним об'явленням Бога,
переданим і записаним з натх-
нення Духа Святого вибраними
Богом служителями, для всіх
людів на землі. Слово Боже є
єдиним правдивим джерелом
Богопізнання, віри, спасіння й
поведінки для кожної людини
в нормах її праведного, чистого
й побожного життя на землі та
одержання життя вічного.

6. МИ ВІРУЄМО, що людина
не може спастися сама себе й грі-
ховного стану людей не можна
zmінити ніякими людськими за-
собами. Причина всього злого
криється в порочній натурі
людини, в її серці, а воно є, як
центр усіх прояв, дуже гріхов-
ним і зіпсутим Богом, Який сотво-
рив людину і викупив її від за-
гибелі. Він Один лише може об-
новити серце кожного грішника
й відродити для життя по волі
Божій. З цією метою, проповідь
Евангелії належить ширити по
всіх країнах, кожному народові
на його рідній мові, для ліпшо-
го зрозуміння й прийняття спа-
сіння.

7. МИ ВІРУЄМО в єдину собор-
ну, Христову Церкву, утворену
(Закінчення на ст. 3 обгортки)

Слово Спасіння

Орган Західнього Об'єднання Українських Євангельсько-
Баптистських Церков у ЗСА

Видається періодично. Редактор Редколегія

PRINTED IN CANADA

Ч. 1-2

1975

Кв. I-II

Передмова

Минулого року, на річному З'їзді
Західнього Об'єднання, постала дум-
ка видавати журнал, в якому міс-
тилися б духовно-будуючі статті, сві-
доцтва, поезії та інші цікаві й ко-
рисні матеріали, а також інформа-
ції з церковного життя кожної Цер-
кви Західнього побережжя ЗСА.

Після ухвали з'їзду, для здійснен-
ня цієї мети, була вибрана Редколе-
гія в складі трьох осіб: Ф. Любовича,
О. Гуриня й С. Снігура. Комітету
Об'єднання було доручено опрацю-
вати всі деталі виконання постанови
її, але ніякого фонду для цієї діяль-
ності не було передбачено.

Брат Ф. Любович накреслив та ви-
готував обгортуку для журналу, але
неясність відносно покриття видат-
ків, що є пов'язані з видавництвом,
а також і інші несприятливі обста-
вини, стали причиною несвоєчасно-
го виконання цієї постанови з'їзду.

Випускаючи в світ це перше, под-
війне, число журналу "Слово спасін-
ня", ми чекаємо на нього відгуку
поважних читачів, іхніх зауважень,
порад, а також молитовної й мо-
ральної підтримки.

Ми живемо в останні часи перед
другим приходом на землю нашого
Спасителя Ісуса Христа. Зло серед
людів, що не знають Бога, помножу-
ється. Атеїстичний, пропагандний,
наступ з метою знищенння всього Бо-
жого, — дуже поширюється й калі-
чить серця довірливих людей, запа-
морочує їхній розум матеріалістич-
ним поняттям. Багато також є лже-
вчителів облудних релігій, як рівно
ж напряму католицького культу та
чарівництва... В такий час кожне
друковане слово, що кликало б до
духовного відродження й здорового
думання, є дуже корисним.

Нехай же цей скромний журнал
буде дійсно Словом спасіння, допо-
могою в духовному зміцненні, за-
охоченням до праці в ділі Божому,
а також посередником у тіснішому
об'єднанні навколо нашого Господа.
Про це наша молитва до Нього. А
Йому Единому, премудрому Богові,
за все належить слава, честь, покло-
ніння й подяка на віки вічні, амінь.

Редактор

Слово спасіння

(Ефесян 3: 8-9)

Бо спасені ви ласкою через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився, Еф.2:8-9.

Багато разів й багатьма способами промовляв Бог до людей у давнину, а останнього часу через Сина Свого — Ісуса Христа Євреїв 1:1-2.

Промова через Ісуса Христа, котрий був на нашій землі, як Бог у людському тілі, біля 2-х тисяч років тому назад — була відмінного змісту, як промова усіх мудреців, філософів, а навіть священиків ізраїльських та поганських.

Він промовляв зовсім іншими словами з чудовим, глибоким надхненням. Промовляв, як цей, котрого слова мали силу, котрі запалювали людські серця до дій, до живої віри, чогось великого — небесної правди й живого Бога.

Христос кинув у світ новий "Клич", а це; Прийдіть до мене всі, працею зморені та перетяжені, — і Я дам вам спочинок Мат. 11:28.

Це значить, що відпочинок, спокій, мир для душі людини потрібний. Це є щось найцінніше, коли людина має у душі повний спокій. Мир, — це найдорожчий скарб у житті, а також у світі.

Але, щоб здійснився мир, треба слухати слова Спасителя, та їх виконувати у житті. Ісус Христос каже: хто слухає слів Моїх і вірує в Того, що послав Мене, цей має спасіння.

Спасіння не приходить саме по собі у сучасному світі. Не приходить воно і в давнині. Христос його приніс для усієї землі, для всього людства, але про нього треба добиватись у світі. Роздумувати у серці, боротись у собі й увірувати в Ісуса Христа — як свого особистого Спасителя.

Увірувати в повноті, як це роблять маленькі діти. Вони вірять своїм батькам усе абсолютно, без жодного підозріння і недовір'я.

Ніхто з людей бувших на землі не був, й не може бути щасливим, та мати повну надію на вічне життя з Богом, хто не прийняв Ісуса Христа до свого серця, та не народився до нового життя.

Слова спасіння несе тільки Біблія, — Старий і Новий Заповіти, окрім них нема іншої книги на світі. В ній тільки людина може знайти повне забезпечення спасіння!

Наш маленький журнал взяв собі за ціль, нести виключно Євангелію Спасіння нашим дорогим братам і сестрам і іншим народам цю святу вістку з небес, слово спасіння.

При цій нагоді нашої статті, пригадаю один приклад, що стався у одній родині. В гористій місцевості, був побудований громадою — Церквою молитовний дім, де проповідувалось Слово Боже по неділях.

В спокійні зимові дні, вільні від тяжкої праці Церква зорганізувала тижневу евангелізацію. Люди охоче приходили послухати слова про спасіння приїжджого проповідника, котрий говорив з повною святістю й вірою. Переконуючи слухачів Словом Божим, що життя кожної людини є у Божих руках.

Коли Бог Отець захоче, тоді Він відкликає людину з цієї землі.

Одна молоденька дівчина слухаючи, була дуже захоплена. Тими словами Господь промовляв до неї устами проповідника, що це є дійсна правда. Дух Святий у тиші говорив до неї: тобі треба сьогодні віддатися Господеві, відкрій свої уста і серце й впусти свого Спасителя.

"І нема ні в кім іншім спасіння, бо під небом немає іншого імення, даного людям, що ним би спастися ми мали" (окрім Ісуса Христа) Дії 4:12.

Прийдіть

Прийдіть усі, хто змучений гріхами, До ніг Христових тягари зложіть; Загоїть Він сердечні ваші рани... Прийдіть усі знеможені, прийдіть!

Прийдіть до Нього, як колись Марія, Він біля серця вашого стойть, Він хоче дать вам радости й надії, Тому не гайте часу, а прийдіть!

Він прийме вас, наділить вас спокоєм, Лише Йому все горе розкажіть. Посадить вас вечеряти з Собою... До вашого Спасителя прийдіть!

Вже близько час й Він кликати не буде, I темрява тоді покриє світ; В тривозі будуть плакати бідні люди Й ніхто тоді не скаже вже:

"Прийдіть!"

Сьогодні Він ще ніжно закликає, Від серця ви його не відженіть, А Він вам дасть велике щастя раю... Тому не гайте часу, а прийдіть!

М. Подворняк

Скінчилося вечірнє Богослуження, всі спокійно пішли до своїх домів. Вернулась з розбитим серцем і ця дівчина. Почекте Слово Боже у церкві не давало їй спокою. Совість говорила: ти грізна перед Богом, проси прощення на колінах, сьогодні, тепер у цій хвиліні...

Але другий голос говорив до неї, не спіши! Маєш ще на це час, ти ще молоденька, перед тобою життя, радість, розкоші світу, щастя... Пробуджена совість настирливо говорила: тепер віддай життя Спасителеві — Ісусові Христові. Тоді противний дух, сатана, бачачи, що він є майже поконаний змінію близькавично свою тактику, каже: "Послухай! Остав цю справу на ніч, добре ще передумай, чи ти в силах будеш це зробити, що каже Св. Євангелія! Я даю тобі раду, напиши, щоб все було гаразд картку такого змісту — (тільки на цю ніч)..."

"Завтра, як зійде сонце й його проміння заглянутъ у мое віконце, я на колінах віддам своє життя Господеві!"

Подобалась ця думка молодій дівчині й вона це зробила. Положила цей напис на свое бюрко й пішла "ніби-то" спокійно спати у ліжко.

Коли рано сонечко заглянуло у її віконце, вона його вже не побачила, бо була уже мертвa. Нещасна, тії ночі учадла й не діждавшись обіцянного дня для себе — померла.

Ото таке є наше життя на цій землі. Життя, як трава, учора гарно росла, а сьогодні вже скосена.

Отже, молоді й старші мої друзі, нехай через цей приклад Сам Ісус Христос заговорить до вашого серця й душі.

В якому саме стані, ви є в цей час, коли читаєте цю статтю? Чи ви спасені, чи ні? Спасіння тільки дає Сам Ісус Христос, коли людина цього бажає добровільно сама.

Дбаймо про освячення

З Нового Заповіту Слова Божого довідуюмося як Бог, полюбивши світ, послав Сина Свого улюбленого, Який, будучи Сином Божим, прийняв на Себе тіло й у подобі людини по-мер за грішних людей, аби викупити їх від загибелі й дати життя вічне у славі небесній.

Третя Особа Пресвятої Троїці — Дух Святий, який ув образі огнених язиків зійшов був на апостолів у день П'ятдесятниці, продовжує Своє діяння на протязі всього часу періоду благодаті Божої. Він проробуджує в людині свідомість, робить її прихильною до слухання Слова Божого, від якого виникає правдива віра (Римл. 10:17), показує на її духовний стан та дає зрозуміння, що сама собою людина не може спастись. Дух Святий тоді вказує на Спасителя Ісуса Христа, обновляє розум і серце людини й після щирого покаяння, вона стає новим створінням у Христі (2 Корин. 5:17). Увірувавша особа виконує Божу заповідь прийняття святого по вірі хрищеня й приєднується до живої, Христової Церкви.

Кожний такий християнин і християнка займають певне місце в Церкві, приймаючи на себе обов'язки служіння, за тим даром, який Дух Святий дає й розподілює за Своїм передбаченням (Римл. 12:6-8; 1 Корин. 12:7-9).

Духовна праця членів Церкви, мусить бути скерована на користь віруючих, для збудування Церкви Христової, яку Спаситель придбав Своєю Кров'ю, пролитою на Голгофському хресті.

Не всі члени одинаково розуміють відповіальність у церковному служінні. Є деякі, що задоволені лише своєю принадлежністю до Цер-

кви, часом відвідують недільне Богослужіння, щось пожертвують іноді, побачаться зі знайомими друзями і того з них досить. Їх не цікавить більше церковне життя, або ж духовний стан Церкви. Поза Богослужінням, вся їхня увага звернена на те, аби поліпшити свій власний добробут, здобути більше матеріальне забезпечення, а вільний час використати для розваги світської десь на стороні.

Слід зазначити, що є багато християн, які горливо працюють у ділі Божому, віддають на служіння біжнім свій час, здоров'я, матеріальні засоби та вживають свої таланти для слави Божої. Вони сприяють зростанню Церкви, свідчать про Господа невіруючим і завжди є готовими на всяке добре діло, де тільки можуть комусь допомогти. Певна річ, що це є доброю й похвальною стороною таких членів Церкви, які старанно служать для Господа, для добра свого народу та поширення правдивого християнства.

Однак і при такій широті й посвятили себе на духовне служіння в тому чи іншому місці, мало є серед них таких, що дбають про ПОСТИЙНЕ ОСВЯЧУВАННЯ СЕБЕ ВІД ДУХА СВЯТОГО. На цю тему мало де проповідується в Церквах, а це є великою необхідністю для кожного християнина й християнки, аби мати повноту духовної сили, як у житті щоденному взагалі, так і зокрема для духовного служіння, гармонійної співіпраці з іншими у виконанні великого, Божого доручення.

В листі до Римлян читаемо, що життя віруючої людини супроводжується постійною боротьбою її духовної сторони з тілесною, яку вона унаслідувала від прародителів. І хоч

вона є свідомою свого попереднього навернення, але коли не пильнуватиме про постійний контакт з Господом, шукання Його волі й контролі Духа Святого в кожному думанні, слові та чині, — то може в духовному житті заламатись. Така особа може зробити великі помилки, відійти від правди, а навіть зробити комусь зло. Можна спостерігати, що часом де-хто, навіть, з давніх віруючим робить спокуси, що до нього підійшла й робить неприємне. Тоді буває згублене християнське почуття й правильна оцінка справи по відношенню до свого брата чи сестри в Христі, або ж і до всієї Церкви. Стара, тілесна природа, починає знову виявлятись у виді гордощів, честолюбства, заздрощів, грошолюбства та інших від'ємних сторонах, що відводять від християнської достойності. Людина тоді шукає оправдання ніби в добрих мотивах, які спокусник негайно її підсовує та заспокоює, ведучи до більшого її падіння й руйнації всього духовного. Такий занепад одної людини, члена Церкви чи служителя, відбувається на інших, а часом і на всій церкві та доводить до непорозуміння й розділення. Один "гіркий корінь" може накоїти багато лиха для багатьох. Ось чому так попереджував Ісус Христос учнів, щоб вони ПИЛЬНУВАЛИ й МОЛИЛИСЬ, аби не впасти в спробу (Матв. 26:41), а були бадьорими духовно. Ця пильність є духовна сила, освячення від Духа Святого, необхідна кожному віруючому і не тільки для того, щоб побороти спокуси, встояти лише, але бути діяльним у ділі Божому, досягнутих наслідків, яких чекає від кожного Бога.

ОСВЯЧЕННЯ ВІРУЮЧИХ є Божою метою. Господь, покликуючи до Себе Своїх вибраних, передбачає мати їх перед Собою, як людей святих, вибраний рід, народ Божий,

який мав би звіщати чесноти Того, Хто покликав його із темряви до дивного світла Свого (І Петра 2:9). Бог Своїм дітям ставить певну і ясну вимогу: "Будьте святі, Я бо святий!"

ОСВЯЧЕННЯ ВІРУЮЧИХ є во-лею Божою (1 Солун. 4:3). Якщо ми просимо в молитві Господній здійснення в нашему житті волі Божої, то це відноситься також і до нашого освячення. Бог цього від нас чекає й це є для Нього приемним, коли Його святий образ відзеркалюється в Його послідовниках. Він очікує від християн святого поводження, здійснення Христової любові поміж собою й євангелізації цього світу.

ОСВЯЧЕННЯ НЕОБХІДНЕ У ВСІЙ ПОВНОТІ. Єство людини складається з духа, душі і тіла. Отже й освячення мусить бути цілковите всіх трьох складників людської істоти. Дуже виразно про це зазначене в листі першому до Солунян 5:13, де великий муж Божий, Апостол Павло, висловлює для віруючих чудове побажання: "А Сам Бог миру нехай освятить вас ЦІЛКОМ ДОСКОНАЛО, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа"! А після цих слів слідує також і Божа на це обітниця: "Вірний Той, Хто вас кличе, — ВІН І ВЧИНІТЬ ОТЕ"! Яка вдячність має бути від кожного християнина й християнки Божові за Його обітницю освячувати кожного, хто до Нього, з вірою та любов'ю приходить! Залежить це від бажання, хотіння й звернення в молитві про це до Господа. Слово Боже запрошує кожну особу: "Повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приемну Богові, як розумну службу вашу"… (Римл. 12:1). Служіння для Бога й шукання освячення, є добривільним. Він нікого не змушує, а за-

прошує, очікуючи слухняності людини й висловлює Свою готовність їй допомогти в її прагненні освячення, збагатити дарами Духа Святого для духовного служіння, для великих здобутків у ширенні Св. Євангелії поміж невіруючими.

ОСВЯЧЕННЯ МАЄ БУТИ ПОСТІЙНИМ. В кінцевих словах Біблії, Господь ще раз висловлює Свою волю відносно освячення Свого народу, Своєї Церкви. В Об'явленні 22:11 читаємо так: "А праведний — нехай чинить правду, а святий — нехай ЩЕ ОСВЯЧУЄТЬСЯ!"

Дорогі друзі, Брате і Сестро! Можливо, що Вам не раз приходилося боротись із спокусами, переходити спроби у вашому житті особистому, родинному або ж церковному. Ви відчували ті часи, коли не було спокою, згоди й радості, наче втрачали силу й до серця заглядала, якась порожнечка. Негайно йдіть до Господа, пам'ятаючи Його обітницю й волю в тому, аби Вас духовно збагатити. Він хоче Вас освятити, Ваш дух, душу і тіло, дати міцну силу Духа Святого для служіння біжнім, своєму народові, в придбанні душ для Христа, будування Церкви Христової й готовності до зустрічі з Ним, коли Він, незабаром, прийде у славі прославитися в Своїх святих (2 Солун. 1:10). Нехай же Божий заклик дбати про освячення, буде близьким для кожної душі, яка полюбила Господа й хоче широко працювати для Його слави.

Ф. Любович

ПРО БІБЛІЮ

Що таке Біблія? Це — Книга, котра говорить про величні істини. Вона підбадьорює всіх слабих духом, освічує нас в нашему земному житті й дає можливість жити святым життям. Вона приводить вас до святощі, коли серце ваше відкрите пе-

ред Богом у ви любите Вашого Спасителя.

Читайте святу книгу з молитвою й ви одержите благословіння для всього вашого життя. Вона приводить до лагідності й смирення серця, вона робить нас ненависними до всякої нечистоти, неправди, облуди, підлещування й усякого зла. Відкриває нам, що небо й пекло це реальність. Робить терпеливим й м'яким, схиляє до всього гріховну людину, слово її робить людину мирним, чистим, слухняним, повним милосердя й добрих овочів, не пристрастним й не лицемірним; котра вводить в постійне й звершене співробітництво у Господа Ісуса Христа в Його праці спасіння погибаючих.

Бог все це зробив для мене, хай буде благословенне Його Святе Ім'я.

Донна Любович

ГАРМОНІЯ СТАРОГО Й НОВОГО ЗАПОВІТІВ

Старий Заповіт починається з слова Бог: "На початку Бог створив небо та землю" (Буття 1: 1); Новий Заповіт починається з імення Ісуса Христа: "Книга родоводу Ісуса Христа" ... (Матвія 1:1).

На перших сторінках Біблії знаходимо оповідання про страшенну подію: Вбивства братом свого брата (Буття 4:8), але на сторінках Нового Заповіту знаходимо, що: Брат брата приводить до Христа (Івана 1:41-42).

В Старому Заповіті ми бачимо Христа в дусі, в Новому ми бачимо Його в тілі. В Старому Заповіті все було спрямоване до Христа, в Новому все іде від Христа. Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа (Івана 1:17).

В Старому Заповіті Христос був очікуваний Спасителем Ізраїля, але в Новому Він стався Спасителем

усього світу. В Старому Заповіті був наказ людям любити Бога (П. З. 6:5), а в Новому Бог нам відкриває, що Він полюбив людину й віддав Сина Свого улюбленого, аби кожного, хто ввірue в Нього врятувати й дати життя вічне (Івана 3:16).

Після гріхопадіння першими словами Адама до Бога були, що він злякався й сковався (Буття 3: 10), але в кінці Біблії читаємо про останні слова віруючої людини: "Прийди, Господи Ісусе!" (Об. 22:20).

Щаслива та людина, яка прийняла спасіння вірою в Сина Божого й може ці слова повторювати, очікуючи Його славного приходу на землю за Своєю Церквою та учинення суду над тими, хто не прийняв був Господнього заклику через проповідь Святої Євангелії.

Всі книги Біблії мають поміж собою дивне поєднання, одну мету, аби привести людину до її спільноти з Богом. Це тим більше править за авторитет і Боже походження, коли пригадати той факт, що Біблія має біля 40 вибраних людей, яким було доручено передавати Божі слова в писемному виді та що вони жили в різних країнах і це здійснювалось на протязі 16-ти століть. У всіх книгах спостерігається простота висловленої правди й доповнення одна одної. Це видно, наприклад в чотирьох Євангеліях Матвія, Марка, Луки й Івана, а також у Діях Апостолів, посланнях та останній книзі Біблії — Об'явленню.

У всій Біблії Христос є центром усього, все навколо Його, подібно до того, як усі планети рухаються навколо сонця.

В Євангелії Матвія Христос показаний як Цар, у Марка як Слуга, Лука відображає Його правдивим Сином Людським, а Іван Сином Богом. Послання Апостолів містять у собі також чудовий Божий план і зміст.

Головною темою листів Св. Павла є ВІРА, яку може бачити лише Бог. Темою Якова, ДІЛА, що є наслідком діяння живої віри людини. Темою Петра — НАДІЯ, що є очікування вияву віри та діл.

Темою Івана — ЛЮБОВЬ, без якої і віра і діла ніщо і надаремна надія. Темою Юди — попередження відступникам від Божої благодаті спасіння. Головною темою Об'явлення — про нагороду вірним і відплату грішним та нечестивим, коли Справедливий Суддя буде судити мешканців землі.

Донна Любович

"ІДИ СЛІДОМ ЗА МНОЮ"

Була пора, я Господа не знав
Й життя мені здавалося тюрмою;
В гіркій недолі я щодня блукав,
Не маючи мети перед собою.

В скорботну пору тяжкого життя Шовковій слова Христа бреніли:
"За Мною вслід іди, Мое дитя".
Я їх почув... Життя мое змінили.

І з ранніх літ юначої весни,
Я за Христом іду скрізь безупинно.
О, диво! Здійснилися мої сни,—
Христос надія лиш моя єдина.

І Другом Він моїм навіки став,
Я щастя більшого бажать не смію;
Життя Свое за мене Він віддав,
Його любові я збагнуть не вмію.

I. Тарасюк

"Страх Господній — початок премудrosti", Пр. Сол. 1: 7.

Великої мудrosti і великого серця, то є все, про що ми мусимо просити у Бога — Гете.

"Більша бо мудрість за перли і не рівняються їй всі клейноди!"

Пр. Сол. 8: 11

Божі дороги

Один чернець довгий час молився, просив у Бога мудrosti. Але, ніяк не міг зрозуміти, чому в житті часто буває таке, чого людина не бажає і тоді вона каже: "Мабуть так хоче Бог, така є Божа дорога, по якій Він веде людину". Але, чому ці дороги такі незрозумілі? "Боже — виясни мені, дай зрозуміти Твої дороги" — молився чернець.

Раптом з'явивсь перед ним незнаний юнак і каже: "Хочеш пізнати дороги Божі? Ходи я тобі покажу". Пішли..., хоч про себе юнак нічого не сказав, але чернець був певний, що є то Ангол Господній.

Ішли цілий день, не промовивши ані слова. Коли сонце сковалося за обрій, юнак сказав: "Ось, бачиш, там за селом стоїть старенька хатка, ходім туди". В хатині жили двоє стариків, які з радістю прийняли подорожників, нагодували їх і навіть своє єдине ліжко, яке стояло під стіною, вони віддали для гостей, а самі пішли спати десь за хату.

Раненько, юнак збудив свого товариша, кажучи: "Вставай, ходім! Ти йди вперед, а я тебе дожену".

Коли чернець озирнувся, побачив, що хатка горить. "Що ти зробив" — крикнув до юнака — "то ти підпалив!"

"Мовчи — ще дорога Божа!"

Пішли далі. І знову надходить ніч, приходять до гарного дому, який обгороджений дерев'яним парканом, а також є садок, господарські будинки, біля хати порядок. Мабуть добрий господар! Тут переночуєм.

Молодий господар прийняв гостей якнайкраще. Коли діток поклали спати, всіх запросили на вечерю. Багато про дещо говорили. Господар твердив: "Сьогодні я маю щасливий день. Бог послав мені гостей, а та-кож сьогодні, після багатьох років я

примирився зо своїм сусідом. Він дуже багатий і ось, у день нашого миру, сусід подарував мені ось цю золоту чашу. На перший день, день величного свята, я перший раз буду з неї пити". Оглянув він чашу, оглянули її й гості. Направду вона виглядала гарною. Потім господар сховав її в шафі.

Рано, як тільки зачало світати, юнак встав, пішов до шафи, взяв чашу і швидко вийшли й скривись за лісом. "Що ти зробив? Ти є злодій невдячний!"

"Мовчи! — ще Божі дороги!"

Як довго і де вони йшли, чернець вже не зінав. Надвечір підійшли до великого мурованого паркану, за котрим хovalись гарні муровані будинки. Застукали в браму, відізвалися собаки. Застукали відруге... — "А хто там турбує мене опівночі?"

"Пане — ми подорожні, нас захопила ніч, дозвольте нам переночувати у вас".

"Та тут не заїздний двір, а вас чимало тут волочаться. Не прийму, геть звідси!"

"Пане — ми добре заплатим, візьми ось цю золоту чашу, а дай нам за ще теплий куточок, ніч надходить, зимно!" Пан підійшов, взяв чашу, докладно оглянув її й сказав: "Ну, йдіть, там у клуні, на сіні можете переспати, а чашу я візьму, — ще добра річ!" Відчинив браму й додав: "Ідіть, тут зогрієтесь трохи!"

Наступного дня, коли сонце ще не зійшло, як господар уже вигнав мандрівників.

"Що ти робиш? Чому ти даєш цю дорогу золоту чашу за таке погане прийняття? — О, ні! Ти не є Ангол Божий!"

"Мовчи, — ще Божі дороги!"

Удвох мовчали, та й ішли, аж прийшли до хати лісника в гарнім зелені

нім лісі. Жив там батько з невеличким сином. Вони запросили подорожніх до дому, прийняли, нагодували й дали переночувати. Лісник встав вдосвіта, приготовив сніданок і запросив гостей поснідати. Сидячи при столі, лісник розповів наступне: "Минуло вже рік, як померла моя дружина, яку я так міцно кохав. До сьогодні не можу забути. Добре, що хоч залишила мені дитину. Гарний хлопчик, вже має шість років. Тепер для мене життя — то мій син, живу тільки для нього".

"Нам уже час, ми мусимо йти. Скажіть, будь ласка, як ми маємо вийти з вашого лісу на дорогу?" — обізвався юнак.

Лісник довго пояснював, а потім сказав: "Мій синок вас заведе до річки, а там перейдете кладку й вже будете на дорозі. Мій синок добре знає ліс".

Попрощалися, подякували й пішли, а лісник довго стояв і дивись на відходячих гостей, яких провадив його улюблений синічок. Незабаром вони дійшли до річки. Хлопчик хотів вже вертатися, але юнак сказав: "Переведи нас по кладці!" — малій згадився. Коли дійшли до середини, юнак попхнув дитину, той упав у воду... і згинув... — утопився.

"О, ні! — ти не є Ангол Божий, бо там де треба робити добро, то ти робиш зло!" — закричав чернець.

Вмить юнак змінився в ясну постать небесного Ангела і проговорив: "А тепер я поясню тобі, що значать Божі дороги.

Перше місце, де ми ночували: Це були добрі й богообійні люди, але дуже бідні. Коли я спалив їм хатку, то вони плакали і розгортали рештки попелу, ніби чогось шукали. А під хатою був закопаний старий скарб і тільки в такий спосіб могли вони його знайти. Вони тепер вже мають нову гарну хату та в добробуті житимуть до смерті. Вони заслужили на це.

Друге місце — ще добрі лю-

ди, а сусід був поганим чоловіком. Він їх обманув, щиро з ними не приємився, а чашу, хоч золоту, але з отрутою дав. Коли з неї хтось буде пити, — той зараз же помре. А той чоловік ще мусить жити, він не заслужив на таку смерть.

Третє місце — це дуже скupий і поганий чоловік. Багатство своє надбав кривдою людською і ніколи нічого щиро не зробив. Не пізнав навіть своєї затруєної чаши. Того самого дня, коли нас вигнав, він помер, бо пив зі своєї "золотої чаши".

І останнє наше місце — справді то був добрий чоловік, а його синічок був дуже добрий і святий. Але, по смерті матері, батько всю свою любов скерував на дитину. Все, що тільки син захоче, батько робить. Хоч він читає Біблію, але любов до сина перевищує все. Так вихований чоловік, бути добрим не може. Я бачив, що той хлопчик, коли виросте, принесе багато горя своєму татові. Він пішов би на злі дороги і став би злочинцем. Тому він тепер мусів померти і чистим відійти до Господа. Батько ще дуже відчує й переболить, але знайде потіху в Слові Божім і стане правдивою віруючою людиною. Із сином він зустрінеться там у Небесних Оселях.

Чи тепер розуміш, що визначає "Божі дороги"?

I. A. Гурин

КОГО ВИБЕРЕШІ...

На великім подвір'ї Пилатової преторії здійнявся дивний шум... То входив натовп розлюченої юрби. Когось вели!... На когось кричали!... Когось штовхали, били, знущались?!.. Що то робиться? Хто це?

Натовп затримався, наперед вивели якусь людину. Змучений, опльований, окревавлений стояв Він. Його бліле лице — спокійне; Його бліді уста не дрижали, не нарікали, не оскаржували. Дивна людина! Його сум-

ні очі світили чудовим сяйвом, сяйвом любові!

Тоді вийшов Пилат надвір до них і сказав: "Яку скаргу приносите ви на Цього Чоловіка?" "Розіпни Його!" "Розіпни Його!" — все сильніше й сильніше кричали.

"Кого?... Його?... — за що? Яке ж зло Він зробив?" Хіба ж за те, що помагав вам, оздоровлював вас, воскресав, кормив, приносив мир ітишу там, де була буря.

А може зробив щось злого?... Скажіть, бо я не знаходжу в Ньому ніякої вини!

Є звичай відпускати на свято Пасхи одного в'язня. "Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву, чи Ісуса, що зветься Христом?" Кого? Кого ви виберете? О, напевно Того, Хто був з вами, Хто разом і вами ходив, серед вас жив, Хто вас учив, помагав, Хто з прокази очищав, вернув сина вдові, очі відкрив сліпому, уздоровив біснуватого, накормив голодних, втихомирив бурю... І тепер Він мов би ягня: тихо, спокійно...

А може?... О, ні! Це неможливо, — Варавву?! Бо ж Варавва є злочинцем. Скільки зла, сліз, горя він приніс!

"Котрого ж із двох ви бажаєте, щоб я вам відпустив?" Вони відказали: "Варавву". "А що ж я маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?" Усі закричали: "Нехай розп'ятий буде!"

Проокуратор, римський намісник, поганин, а таки сумління йому більше заговорило, ніж до ерусалимських священиків. "Я маю видати Його на смерть? За що? За що?..."

Тож вони тому пару днів кричали: "Осання!" — а сьогодні — "розіпни!" Чому вибирають Варавву? Що він їм дастъ, що їм принесе? Хіба ж знову тільки біду, слізи, смерть і горе? Чому???

"Розіпни, розіпни Його!" — як рик диких звірів донісся до Пилата. "Я невинний у крові Його! Самі ви побачити..." "На нас Його кров і на на-

ших дітей!" заревів натовп.

Тоді відпустив їм Варавву, а Ісуса, збичувавши, він видав, щоб розп'ятий був. Однак, питання позосталося для Пилата нерозв'язаним: "Чому вони вибрали Варавву, а не Христа?" Кого вони вибрали? Вибрали страшного злочинця, того, хто мучив і буде мучити, того, хто сіяв злобу, ненависть, гріх, слізози, біль. Того, кого проклинали, на кого нарікали, через нього сварились, бились. Хто знущався над ними і допровадив до руїни не одну родину.

Чому не вибрали Ісуса, що зветься Христос?... Чому?...

Минули століття, Пилата вже давно нема на нашій землі, але його питання й сьогодні актуальне. Має таку саму міць і так само бринить:

Любий друже, кого ти вибереш: Христа чи Варавву?!

Того, Хто приніс мир, любов і спасіння. Того, Хто дає вічне життя!

Чи того, хто сіє гріх, злобу, заздрість, хто не лікує, а нищить, хто не дає життя, а тільки погибел?

Кого я виберу: Христа чи Варавву?!

I. Артисевич

НАША НИВА

ЛОС АНДЖЕЛОС, КАЛІФОРНІЯ

1975 РІК

З ласки Божої, Перша Українська Єванг.-Баптистська Царква в Лос Анджелосі пережила в днях 8 і 9 лютого цього року чудові Божі благословіння. Благословіння й радість сплинули до нас з нагоди відвідин Каліфорнії головою ВУЄБО в ЗСА і проповідником ПУЄБЦ в Чікаго, братом Ів. Поліщуком. Проп. І. Поліщук на минулому З'їзді вперше був вибраний за предсідника Об'єднання. Цей обов'язок пов'язаний з відвідинами Церков Об'єднання в ЗСА, що спричинює піднесення на дусі одновірців.

Брат Поліщук ще з юначих літ присвятив своє життя для духовної праці, про це свідчать наші еванг. журнали, які видавалися перед і після другої світової війни. Відповідальність предсідництва брат прийняв зо стражом Божим і тепер усіма силами старається виконувати свою працю, яку Бог і братство доручили йому. Тому він, як слуга Божий, відвідав усі церкви Об'єднання на сході. Після цієї місійної подорожі, він повернувся додому, але по двох тижнях він знову вирушив у дальшу подорож, на захід ЗСА.

Перша Церква, в якій брат зупинився була в Лос Анджелос. Церква, на чолі з її проповідником А Гурином, сердечно прийняли вельмишанового гостя в нашій теплій Каліфорнії.

При цій нагоді, перше богослужіння відбулося в суботу вечером о годині 7-ї, дня 8-го лютого ц. р. Дім молитви був наповнений слухачами. Всі були раді, що могли чути, живе Слово Боже, потверджене різними прикладами з його особистого життя. В одному з таких прикладів він розповів, що він цілу ніч молився, за свою дочку, щоб Господь допоміг їй і не допустив до тяжкої операції. Рано, коли пішов відвідати до лікарні дочку, вона вже сиділа на ліжку, а мені сказали, що не є потрібна операція. Бог у чудовий спосіб через ніч уздоровив доньку.

В неділю вранці богослужіння відкрив проп. А. Гурин. Після загально-го співу він викликав проп. М. Ковалського, який прочитав Слово Боже з послання Якова 5:17-28 і підкреслив, що пророк Ілля був також чоловіком, але, коли попросив Бога, то дощу не було напротязі три роки з половиною, а коли знову попросив, то дощ упав на землю. По цих словах він запросив усіх до молитви й багатох прийняли в ній удел. Після коротких привітань гостей з близькими і далека, заспівав хор місцевої Церкви.

Тоді брат А. Юрпик прочитав чудову статтю п. н. "Хвороба Християн". У цій статті було сказано, що ця хвороба атакує християн номінальних, але й відроджених в Америці та інших вільних країнах. Ця хвороба переважно атакує в неділю, в свята, в суботу, а також в інші дні, коли в церкві відбуваються богослужіння і тільки в тих годинах, а пізніше вже відходить.

У свою чергу співав квартет у складі: бр. і сес. Шибісти, бр. А. Слук і сес. Ліпинська. Співали пісню під нарою "Капітан і Корабель". Капітан Церкви — ще Ісус Христос, наш Спаситель. Перед головною проповіддю знову наш щерковний хор виконав гарну точку, пісню: "Спаситель прийшов із любов'ю". По цій пісні запрошено до служіння словом проп. І. Поліщука. Насамперед він передав привіти від Східнього УЄБОЦ та Церкви в Чікаго. Перед проповіддю виконав дует із своєю дружиною, сестрою Юлією з касетної стрічки. Тоді виголосив проповідь, підкреслюючи, щоб діти Божі стояли в братерській любові та в незмінній вірі в Ісуса Христа. Текст його проповіді був з книги Об'явл. 2:1-7. Він сказав, що це слово було сказане до Ангела Церкви в Ефесі, щоб нагадати йому: "Я знаю твої діла й працю твою, і терпливість. Ти працюєш із терпливістю для імення Мого й не змучився".

Наш гость звернув особливу увагу на те, що Господь усе ж таки не був задоволений із цієї Церкви, а це тому, що вона покинула першу любов. Отже, Господь остерігав з неба, щоб опам'ятатися, покаятися та робити давніші вчинки, а коли ні, то Він незабаром прийде і здигне світильника з його місця.

Вечірнє богослужіння відбулося під тим же самим проводом та служінням проповіддю брата І. Поліщука.

Усі проповіді під час богослужень були виголошенні з надхненням Духа Святого й у повноті Його сили.

Брат Поліщук, кінчачуючи заохочував усіх стояти в вірі в Ісуса Христа й завжди бути готовими до скорого другого Його приходу за Церквою.

З. Хайлів

Літературне зібрання сестер в Лос Анжелес

Жіночий гурток сестер Першої Укр. Єв.-Баптистської Церкви в Лос Анжелес, був організований 25-го вересня 1966 року. Ми збираємося на наші членські зібрания, коли на це є потреба, а також влаштовуємо раз на рік літературні зібрания. В суботу 8-го березня ц.р. наші сестри знов влаштували своє чергове літературне зібрання. Зранку падав дощ і дехто з нас були затурбовані, що може бути мало людей. Однак, коли надійшла година розпочати наше зібрання, майже всі місця нашої молитової зали були зайняті. Прибули брати і сестри з сусідніх Слов'янських Церков, щоб мати з нами спільність. Зібрання було розпочате співом двох пісень: "Любити нас Христос без міри" і "Боже наш, благослови ці слова святі для нас". До співу акомпаніювала на фортепіані Ірена Ліпінська.

Голова гуртка с. К. Омельчук привітала всіх присутніх, а тоді прочитала Слово Боже (Псалом 120(121) і закликала всіх до молитви.

Дальшу програму с. К. Омельчук передала під провід сестрі К. Ліпінській. Особливою прикрасою на цьому зібранні був мішаний хор, під проводом диригента бр. Ів. Бахора. Бр. Ів. Бахор служить, як диригент у двох церквах: у Церкві Євангель-

ських Християн, де він є членом і у нашій церкві, так як у нас нема свого диригента. На це наше літературне зібрання хористи двох церков взяли уділ і виконали дві пісні. Це послужило благословінням для присутніх і на славу Божу. Були й інші точки співу, виконані сестрами дуже гарно.

Сестри жіночого гуртка також проспівали одну пісню, при допомозі брата Ів. Бахора, а сестри Н. Пасека і О. Власюк виконали дует.

Сестра Е. Гончаренко з церкви "Віфанія" завжди служить співом на наших літературних зібраниях і на цей раз також проспівала соло. Сестра має гарний голос і приемно було її слухати.

Друге соло співала с. Н. Насадка, акомпанюючи собі на гітарі. В програму ввійшли також вірші, які декламували слідуючі сестри: І. Гурина, дружини нашого пресвітера, С. Ясько з Церкви "Віфанія", Ф. Дементєва з церкви Євангельських Християн і К. Бахталовська із Слов'янської Церкви в Голівуді.

На закінчення програми промовляла сестра Марія Гусарук на тему: "Одинадцята заповідь". В скорошені думки сестри були такі: Так само, як страждання Христа були невід'ємною частиною Його завдання, Його місії, — бо така була воля Божа, — так і страждання Його послідовників є невід'ємною частиною їхнього учеництва. Не можна бути учнем Христа і не страждати за Нього. Наколи б ми справді наслідували Христа, тоді б ми не мовчали, коли б бачили лицемірство, гордість, грошолюбство, шукання слави та пошани від людей і т. д. Ми говорили б правду в очі, ми докоряли б за гріх і нас тіді, без сумніву, переслідували б.

Крім того, на підставі листа до

СЛОВО СПАСІННЯ

Євреї 10: 32-34, сестра звернула увагу, що страждання за Христа може бути безсердечне, — коли нас б'ють та зневажають, і посереднє — коли ми "плачимо з тими, щоплачуть" та "носимо тягарі один одного".

Сестра Марія Гусарук закінчила це благословенне зібрання молитвою.

К. Ліпінська

ВІРОВИЗНАННЯ

(Закінчення зо ст. 2-ої обгортки)

з членів, які вийшли з цього світу, увірували в Ісуса Христа, як свого Спасителя, покаялись в гріхах, відродились від Слова Божого й Духа Святого, прийняли святе по вірі хрещення та провадять праведне й побожне життя. Кожен член такої церкви має повне право свободи сумління та є відповідальним перед Богом і церковної організації та незалежною від світської влади.

8. МИ ВІРУЄМО в установлені Богом засоби ласки, якими користаються вірні від часів першохристиянства, а саме:

- а) Слово Боже,
- б) Святе по вірі хрещення,
- в) Вечеря Господня (Причастя чи Євхаристія),
- г) Спільність віруючих, як членів одного Христового тіла,
- і) Молитва, що супроводжує віруючу людину через усе її життя.

9. Ми вірюємо, що державний порядок є Божою постановою й існування влади допускається Богом для захисту та оборони добрих людей і карання злочинців. Нашим спокійним, поміркованим, побожним життям і молитвою за всіх, хто при владі, — ми спричиняємося до загально-го МИРУ в країні, де замешкуємо. Ми визнаємо за необхідність користись владі, виконувати громадянські обов'язки й відбувати військову службу, але при умові, що коли при

тому закони влади не обмежують нашого сумління та переконання. На випадок виявлення, що владою до віруючих застосовується явне, навмисне насилия та несправедливість, які перечать нашому принципу віри, — ми тоді керуємося правилом більше у всьому слухатись Бога, а не людей. Мірілом кожного поступовання правдивого християнина є наука нашого Господа Ісуса Христа і Його Апостолів.

10. Ми вірюємо, що буде перше воскресіння праведних, які віпокоїлись з вірою в Христа та ті віруючі, які перебуватимуть на той час у фізичному тілі, змінені будуть на нетлінні тіла й разом із воскреслими, як Собор Святих і Церква Христова, піднесені будуть від землі для з'єднання з Христом. Взяття Господом Церкви на небо, напередодні страшних подій на землі та тяжких страждань, що мають прийти на тих, які не прийняли вістки спасіння, — є блаженною та потішаючою надією для всіх відроджених, щиро віруючих християн, що полюбили Господа.

11. Ми вірюємо у другий, видимий всіма людьми прихід у славі нашого Спасителя Ісуса Христа на землю разом зо Святыми та Анголами небесними, для очищення землі від усього злого, охорони людей від впливу на них диявола та усталення тисячолітнього царства під проводом Ісуса Христа.

12. Ми вірюємо, що буде також друге воскресіння з мертвих усіх грішних і нечестивих людей та останній суд над ними й що ті, які відкинули були спасіння благодаті Божої, не прийняли Христа — відокремлені будуть від Господа і приймуть вічні муки. Ми міцно вірюємо, що всі спасені Христом, відроджені від Слова Божого й Духа Святого, — унаслідують небесне блаженство й перебуватимуть з Христом у Його славі на віки вічні. Амінь.